

teresse, det drejer sig om, er det foreslaaet, at Tiendekommissionen skal udnævnes af Landbrugsministeren, men der har paa ingen Maade været nogen som helst Tanke om, at man der igennem skulde gaa den kongelige Myndighed for nær.

Det ærede Medlem, der først havde Ordet, var imod Tiendeaflysningsbanken. Han var kun en Beundrer af denne Bank, for saa vidt den medfører nogle ny Embeder, men foruden dette Gode ved Forslaget om en Tiendebank medfører det tillige det Gode, at denne Banks Tilstedeværelse befrier de ministerielle Kontorer for en meget stor Del af de Arbejder, som man ellers naturlig maatte henlægge til dem. Thi den Tanke at lade en saa stor og betydelig Sag, hvori baade Statskassen og mange andre have saa stor Interesse, blive afgjort som en almindelig Forretningssag gennem private Banker eller Nationalbanken, om man vil, tror jeg ikke er fremkommelig. Jeg tror i Modsætning til det ærede Medlem, at denne Tiendebank vil navnlig i de første Aar faa saa overordentlig meget at gøre, at det vil vise sig, naar den kommer i Virksomhed, at dens Tilværelse er ganske nødvendig. Naar man er kommen til denne Tanke om en Tiendebank, er det først og fremmest, fordi man er gyst tilbage for at lægge alle disse Forretninger ind under de ministerielle Kontorer. Hvor stort et Omfang Arbejdet vil faa, er det naturligvis paa et saadant nyt og uprøvet Omraade ganske umuligt paa Forhaand at sige med blot tilnærmelsesvis Sikkerhed, men at Arbejdet vil blive betydeligt, er der ikke Tvivl om. — Fordi man faar Ret til at bruge 2 Millioner til Bankens Udgifter, er det ikke Meningen at bruge alle disse Penge, selvfølgelig er det Meningen at indrette sig saa billigt og praktisk som muligt. Man har kun ønsket at være paa den sikre Side, saa at der blev holdt en Mulighed aaben for, at Banken virkelig kunde faa de Indtægter, som vilde vise sig at være fornødne, for at den kan drive sin Virksomhed.

Til de Bemærkninger, som det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) gjorde om det rigtige i, at Forslaget om Statsgaranti blev fastholdt, skal jeg tilføje, at Statsgarantien ogsaa har sin store Betydning for Modtagerne af de Obligationer, der udstedes, naar de ikke ønske at beholde dem, men at sælge dem, fordi de have Brug for kontante Penge eller ville omsætte dem i andre Værdier. Da er det i deres soleklare Interesse, at der findes en Statsgaranti, idet det derved vil blive

muligt, helt bortset fra Spørgsmaalet om Konvertering, at afsætte Obligationerne i Udlandet. Alene det, at Obligationerne ere anvendelige til Omsætning i Udlandet, vil holde Prisen oppe paa det hjemlige Marked.

Jeg kommer saa til det Spørgsmaal, som voldte det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) de største Bekymringer, Statsbidraget. Det er foreslaaet til $\frac{7}{35}$, men, vel at mærke, med Fradrag af den kapitaliserede Skat. Det er ikke saaledes, som man muligvis kunde forstaa af det ærede Medlems Udtalelser, at der her foreslaas en større Aflysningssum end i de tidligere private Forslag, det er tværtimod noget mindre. Det er rigtigt, at Aflysningssummen er større for Præstetiendens Vedkommende, men det er, fordi der ikke paa den hviler nogen Skat, men til Gengæld er den mindre for de to andre Tjenders Vedkommende. Tager man det hele under et, bliver det i Gennemsnit lidt under 24 Gange Tienden. Hvorfor Præstetienden er saaledes stillet, er noget, som er gjort Rede for i Motiverne. Det er ogsaa noget, der giver sig af sig selv; thi netop ved denne Ordning naar man, at alle Tjendetagerne faa en Erstatning, der er 25 Gange den Indtægt, de nu have, hvilket altsaa vil svare til fuld Erstatning, kapitaliseret med en Rentefod til 4 pCt. Selvfølgelig maa man give fuld Erstatning. Man kan ikke lægge Vægt paa de Priser, hvortil der Tid efter anden er solgt en Tiende her og der; man kan ikke, saaledes som det ærede 2det Medlem for 6te Kreds fremhævede, sige, at ved Køb af Tiende er der ingen Sinde betalt 25 Gange den aarlige Tiende, og derfor er 25 for højt. Man maa dels erindre, at ved Køb og Salg af Tjender kommer Skatten i Betragtning, og naar en Tiende sælges, er det som oftest, fordi Ejeren af en eller anden Grund skal have den solgt, enten fordi han trænger til Penge, eller fordi den tilhører et Bo, der skal realiseres. Vi vide jo alle, at naar man er nødt til at sælge, særlig en Salgs-genstand af en saa ejendommelig Natur som en Tiende, faar man ikke den fulde Pris for den, som den maa siges at have i Ejersens brugelige Haand. Naar man skal til en Tvangsaflysning, hvor man tvinger Folk, der ikke ønske at sælge, til dog at afstaa deres Ejendom, ser jeg ikke, at der er nogen anden Maalestok at tage, end at sige 25 Gange den almindelige Rente.

Det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) fandt, at Statens Bidrag, 31 Mill. Kr., var meget for stort.